

A kislelű csöndbe burkolódzott. Téli álmat aludta. A hófedte dombok üresen ásítottak, a fiatal szél hol lassabban, hol gyorsabban táncolt a hóbuckák között. Társak nélkül, egyedül. Kedvetlen volt, szomorúság járta át ifjú lelkét.

Az öreg szelányó mesélte, hogy régen a téli hónapoknak is megvolt a maguk varázsa. A falu apraja-nagyja birtokba vette a hótól szikrázó lankákat és nagy nevetéssel siklott le szánkóján a girbe-görbe dombhajlatokon, szinte eggyéválva a természettel. Volt nagy zsvaj, kacagás, vidám hógolyócsaták. Néhányan szalmával kitömött zsákot húztak maguk után, volt aki síléccel büszkélkedett. A bátrabbak kipróbálták az ugratót is. Egymást és az akadályokat kerülgetve nagy kiabálás és bukdácsolás közben, de sötétedésig maradt a kis csapat. A szél nagy örömére. Igyekezett is, csak óvatosan simogatta a kipirult orcákat.

Estéknként amikor a nap bíborpiros korongja eltűnt a közeli erdő ruhátlan fáinak mögött, a fiatal szél odabújt az öreg szelányóhoz és hallgatta ezeket a réges-régi szépséges történeteket. Nagy havazásokról és sziporkázó hófedte dombokról, amelyek csábítóan hívogatták napi játszásra a falu gyermekeit és fiataljait. Vagy a befagyott tóról, amelynek jegét tükörsimára fésülte a szél, hogy felkészülve várja a korcsolyázni szeretőket, fekete korongot kergetőket. Kalandvágó barátokat, játszótársakat, jó szomszédokat.

Azon a télen Holle anyó nagyon szerényen szórta a kislelű dombjaira fodros párnáiból a téli csodát, a lehulló fehérség csak itt-ott takarta be a dombok sipháit. A kicsi lány nagyon szeretett volna hóembert csinálni az udvaron. A kevés hóból felnőtt segítségével sikerült összegörgetni három apróbb gombolyagot, s már csak fel kellett öltöztetni a hóembert. Kapott faágakból kezeket, répaorrot, kövekből szemeket, a fejére virágcserep kalapot.

Múlt az idő, a fiatal szél pirosra festette a kicsi lány orcáját, fagyosra csípte a kesztyűtlen apró ujjakat. Ideje volt elbúcsúzni a hóembertől. A kisgyermek hirtelen leguggolt és hátulról óvatosan átölelte új barátját.

Az ég alja kezdett színt váltani. A napkorong gyöngye fodrai sötétszürke ruhába öltöztek, nyugovóra készülődtek. A kis szél ifjú lelkét kellemes borzongás járta át, boldogan ropta táncát az udvar hófehér szőnyegén. Izgatottan várta az esti találkozást az öreg szelányóval. Ma neki is lesz miről mesélnie. Egy aprócska hóemberről és egy boldog kicsi lányról.